

Rüünd tulli üks mees ühhe kuuti nurga tagant wálja ja nihutas ennast taësakeste kartlikult mûri ðårt mõda eddosí, kus pimmedam olli. Seal watas iissi hirmuga iggale poole ennese ümber, kas ehk kegi innime kussagil seal lähhedal ei olle, kes tedda wðiks árra nähha. Kui ta julge ennese arwas ollewad, ronnis ta ülles mûri peale ja romas siis kui kass, neljakäppagil eddasí, funni ta siinna kohta sai, kus mûür waasta maea seina fáiš, aëtus ta ühhest añaast, mis lahti juhtus ollema, tuppa. Se mees olli ogga üks warras, kes selle maearahwast riisuda tahtis.

Kui ta jubba sees olli, leidis ta sedda kambrit üsna tühja ollewad, kambri körwas olli perre-ellutubba, kelle üks agga mitte lukkus ei olnud, waid muidu kergest kõkkolükkatud.

Warras teadis kül, et selle maearahwas ka nijamma, kui teisedki, keik laadale oolid läinud; agga siiski arwas temma, et mõnni wðis ehk jubba kõddu tulnud ja toas olla, ja panni sepärast omma körwa ukse waastu ja kuulas.

Seal kulis temma üht last sure heálega rátiwad, ja kui ta läbbi wðtme augu sisse wahsis, näggi ta ámmarikuš, et laps üsna üssi-páini, riistis kättega ommas wodis iestus; — laps passus, ni kui ta ikka enne maggama minnemist teggi, sure heálega omma Jéssameiet.

Subba mócles mees selle ülle, kuidas omma furja tööd keige parremine wðis korda sata, kui ta korraga last kulis selge heálega need sõnnad útlewad: „Árra sada meid mitte kiusatuse sisse, waid peásta meid árra fest kurjast!“ Need sõnnad tungisid kõowaste mehheli süddamesse, ja temma süddame-tunnistus árkas ülles. Kui raske pattu tunnis ta núnd sedda ollewad, mis ta praego piddi ette wðtma! Ja panni ommad käed riisti ja passus ka lapsega ühtlaise, süddame põhjast: „Árra sada meid mitte kiusatuse sisse, waid peásta meid árra fest kurjast!“ Ja summal kulis temma palvet.

Seddasamma teed kust ta tulli, läks ta jáalle taggasí, omma tuppa. Seal kahhetset temma ðige süddamest omma siamalist pahha ellu,